

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 398. Dit is de vierde en laatste aflevering met tenorsaxofonist Lester Young voor de periode 1948-1953. Lester Young, door Billie Holiday genoemd 'The president' van de tenorsaxofonisten omdat men in Europa koningen had, maar in de USA was de president de top. Die bijnaam, verkort tot 'Prez' en Lester Young schreef dat met een Duitse z, was overigens Holiday's reactie op de bijnaam die zij van Young kreeg: Lady Day. Toen Prez met de Basie band eind '36 naar New York was gekomen, kwamen zij en Lester Young door John Hammond's toedoen frekwent op de plaat, werden zeer bevriend maar geen lvers. Prez had in 1946 een contract van Norman Granz gekregen die toerde met een openbare, georganiseerde jam session genoemd Jazz at the Philharmonic. Naar de Philharmonic Hall in Los Angeles waar het eerste van die concerten was in '44. Lester Young had voor 1947 en '48 afgehaakt, deed in '49 weer een keer mee, en daarna met regelmaat. Maar 1952 was hij op die manier voor het eerst naar Europa gekomen, hij was toen o.a. in het Amsterdamse Concertgebouw, schuifelde dars-lopend als een krab naar de microfoon en klemde met enige moeite het mondstuk tussen de lippen, om die dunne, lichte toon te produceren die hij rond '43 ontwikkelde. We gaan nu naar Carnegie Hall, NYC, 11 oktober 1952 met vrijwel dezelfde groep als die toen hier was, maar niet met Max Roach op drums, in Carnegie was dat Buddy Rich. Hij soleert niet, evenmin als bassist Ray Brown. Dit is de volgorde van de solisten - Oscar Peterson-piano, Flip Phillips-tenorsaxofoon, Charlie Shavers-trompet, Benny Carter-altsaxofoon, Barney Kessel-gitaar, Lester Young-tenorsaxofoon, Roy Eldridge-trompet. Ze worden ~~vermeld~~ aangekondigd door Norman Granz.

plaat

Jazz at the Philharmonic: Jam session blues (JATP)
1/1 - 18:05 - Verve MV 9073

"Jam session blues" werd dat achteraf genoemd. Jazz at the Philharmonic in Carnegie Hall, NYC, 11 oktober 1952 met solistisch in volgorde Oscar Peterson-piano, Flip Phillips-tenorsaxofoon, Charlie Shavers-trompet, Benny Carter-altsaxofoon, Barney Kessel-gitaar, Lester Young-tenorsaxofoon, Roy Eldridge-trompet. Verder Ray Brown-bas, Buddy Rich-drums.

Als afluiting nu de Lester Young set bij een Jazz at the Philharmonic-concert in Hartford, Connecticut, mei 1953. Het eerste stuk, "D.B. blues" is die andere herinnering aan de militaire diensttijd van Prez, die hij voornamelijk doorbracht in het strafkamp van Camp Gordon, Georgia, in de Detention Barracks, ~~*****~~
~~*****~~

Volgt Johnny Green's "I cover the water^rfront", ^{en} als afsluiting maar weer eens "Lester leaps in". Dit is Norman Granz.

CD

Lester Young Quintet: D.B. blues (Lester Young)
track 7 op appl. inf. voor "J.C.Heard!" - 4:15 - Pablo Live
2308-240

Lester Young Quintet: I cover the waterfront (Heyman, Green)
track 8 - 2:45 - idem

Lester Young Quintet: Lester leaps in (Lester Young) Noot: op label track 9 - 4:10 - idem fout als "Up 'n' Adam".

Tenorsaxofonist Lester Young, mei 1953 met Jazz at the Philharmonic in Hartford, Connecticut. Hij speelde met het trio van pianist Oscar Peterson waarin Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas. Daaraan toegevoegd drummer J.C.Heard. De stukken: "D.B.blues", "I cover the waterfront" en "Lester leaps in". Lester Young, Prez, was mogelijk na zijn kennismaking met Billie Holiday marihuana gaan roken, in elk geval ging hij met haar mee-^{oak}drinken, ^{en} al in het begin van de jaren veertig gebruikte hij speed, barbituraten. In deze tijd, begin jaren vijftig ~~ook~~ ^{drank} hij vooral veel, ~~ca. 1 liter~~ liter gin per dag, midden jaren vijftig ging hij als solist met lokale ritmesecties werken, zijn carrière en gezondheid vertoonden een dalende lijn, de dag na zijn terugkeer ^{in new york} van een engagement in de Parijse Blue Note, 15 maart 1959, overleed hij, 49 jaar oud. Volgende week de zangeres die ik al enige keren noemde in verband met Lester Young, Billie Holiday. 1948-1953. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 398, MdR.

NA 169 612

0 0 0 0 0

34:23

opn 12.01.88